

RAGNAR JÓNASSON BOIRA A L'ANIMA

RAGNAR JÓNASSON
BOIRA A L'ÀNIMA

Traducció d'Esther Roig

COL·LECCIÓ CLÀSSICA
TÍTOL ORIGINAL EN ISLANDÈS: *ROF*
PRIMERA EDICIÓ: SETEMBRE DEL 2021
© RAGNAR JÓNASSON, 2012
© DE LA TRADUCCIÓ: ESTHER ROIG, 2021
MAPA D'ÓLAFUR VALSSON
© EDITORIAL PLANETA, S.A.
© COLUMNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U.
AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA
ISBN: 978-84-664-2744-9
DIPÒSIT LEGAL: B. 9.791-2021
FOTOCOMPOSICIÓ: GRUP62

www.columnaedicions.cat

*L'autor vol agrair a la gent del nord d'Islàndia i de Siglufjörður,
així com a la de Landeyjar, l'ús que fa de la seva ciutat com a escenari
d'aquest llibre, però vol deixar clar que es tracta d'una obra de ficció
i que cap dels personatges retratats està basat en la realitat.*

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

El paper utilitzat per imprimir aquest llibre està qualificat com a ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Havia estat una tarda com qualsevol altra, que havia passat escarxofat al sofà.

Vivien en un piset de la planta baixa d'una casa antiga de l'extrem occidental de Reykjavík, a Ljós-vallagata. Estava situada enmig d'una filera de tres cases adossades antiquades, construïdes als anys trenta. En Róbert es va asseure bé, es va fregar els ulls i va mirar el jardinet per la finestra. Es començava a fer fosc. Era març, un mes en què es podien esperar tota mena de variacions del temps. I en aquell moment plovia. El tamborineig de les gotes de pluja contra la finestra era reconfortant per a ell, que estava arrecerat a dins.

No li anaven malament els estudis. Feia primer d'Enginyeria, tot i que tenia vint-i-vuit anys i era gran per ser estudiant. Els números sempre havien estat una de les seves aficions. Els seus pares, que vivien a Árbaer, eren comptables. La relació que tenia amb ells sempre havia estat difícil, però ara era pràcticament nul·la per-

què l'estil de vida del fill no s'ajustava a la fórmula d'èxit dels progenitors. Havien fet el que havien pogut per orientar el fill cap a la comptabilitat i no li havia anat malament, però havia decidit independitzar-se.

Ara anava a la universitat, finalment, i ni tan sols s'havia pres la molèstia de comunicar-ho als pares. Volia concentrar-se en els estudis, tot i que en els últims temps el pensament li volava cap als fiords occidentals. Hi tenia una barca, a mitges amb un parell d'amics, i es moria de ganes que arribés l'estiu. Que fàcil que era oblidar-se de tot, de les coses bones i de les dolentes, quan eres al mar. El bressoleig de la barca era un bàlsam per a les tensions, i quan estava envoltat per la pau absoluta que regnava allà trobava la calma d'esperit. Al final de març aniria a l'oest a posar a punt la barca. Per als seus amics, el viatge als fiords era fins a un cert punt una excusa per beure sense moderació. Per a en Róbert, no. Ell no bevia des de feia dos anys, per necessitat, després dels excessos alcohòlics que havien començat amb els esdeveniments que van tenir lloc aquell dia fatídic de feia vuit anys.

Era un dia preciós. Amb prou feines hi havia brisa al camp, feia calor sota el sol de l'estiu i hi havia un públic considerable. Estaven a punt d'obtenir una victòria convincent contra un contrincant poc convincent. Davant seu, la perspectiva d'entrenar-se amb l'equip juvenil nacional, i després d'aquell estiu la possibilitat de fer una prova amb un equip noruec de primera. El seu agent fins i tot li havia comunicat l'interès d'alguns

equips inferiors de la lliga anglesa. El seu pare no cabia a la pell d'orgull. També havia estat un bon jugador, però no va tenir mai la possibilitat de jugar professionalment. Els temps havien canviat i ara hi havia més oportunitats.

Quedaven cinc minuts quan van passar la pilota a en Róbert. Va esquivar els defenses, i va veure la possibilitat de marcar i la por a la cara del porter. Ja començava a acostumar-s'hi; el cinc a zero estava per caure.

No va veure a venir l'entrada, només va sentir l'espetec de la cama trencant-se per tres llocs i va experimentar un dolor punyent. Va mirar, paralizat pel mal escruixidor, i va veure la fractura oberta.

Tenia la visió gravada al cap. Els dies que va passar a l'hospital van transcórrer com una boira, tot i que no oblidaria mai quan el metge li va dir que tenia escasses possibilitats de tornar a jugar a futbol, a nivell professional, si més no. Es va rendir i va buscar consol en l'ampolla; cada beguda anava seguida ràpidament d'una altra. La pitjor part va ser que es va recuperar millor del que s'esperava, però ja era massa tard per tornar enrere.

El cas és que ara tot anava millor. Tenia la Sunna, i el petit Kjartan, que també ocupava un lloc al seu cor. I, malgrat tot, ocultava alguns records obscurs, que esperava poder mantenir amagats entre les ombres.

Era tard quan la Sunna va arribar a casa i va picar amb els dits a la finestra perquè sabés que no tenia claus.

Estava tan maca com sempre, amb texans negres i un jersei gris de coll alt. Els cabells molt foscos, llargs i lluent, li emmarcaven una cara de faccions marcades. D'entrada, van ser els seus ulls els que el van captivar, en estreta competència amb el seu cos imponent. Era ballarina i de vegades semblava que dansés en comptes de caminar pel piset, amb una gràcia segura que impregnava tots els seus moviments.

Sabia que havia fet sort amb ella. Hi havia parlat per primera vegada en una festa d'aniversari d'un amic i havien connectat immediatament. Feia sis mesos que sortien i tres que vivien junts.

La Sunna va apujar el termòstat de seguida que va entrar: tenia molt més el fred que ell.

—Fa fred a fora —va dir, i la gelor va penetrar a l'habitació. La gran finestra de la sala no era tan hermètica com caldria i era difícil acostumar-se als corrents d'aire constants.

No tenien una vida fàcil, i tot i així la seva relació es consolidava. La Sunna tenia un fill, el petit Kjartan, d'una relació anterior, i estava embarcada en una amarga batalla per la custòdia amb en Breki, el pare del nen. D'entrada, en Breki i la Sunna havien acordat la custòdia compartida, i en aquell moment en Kjartan era amb el seu pare.

Però la Sunna havia contractat un advocat i volia aconseguir la custòdia total. També estava sospesant la possibilitat de continuar els estudis a la Gran Bretanya, tot i que aquest era un tema del qual ella i en Róbert encara no havien parlat a fons. Era un canvi que en

Breki no acceptaria sense plantar-hi cara, i per això era possible que la disputa acabés al jutjat, on la Sunna creia que tenia prou arguments perquè en Kjartan es quedés amb ella per sempre.

—Seu, preciosa —va dir en Róbert—. He fet pasta.

—Mmm. Que bé —va respondre, i es va acomodar al sofà.

En Róbert va anar a buscar el menjar a la cuina, va portar plats i vasos i va omplir una gerra amb aigua.

—Espero que tingui bon gust —va dir—. Encara n'estic aprenent.

—Tinc tanta gana que tant me fa si té bon gust com si no.

En Róbert va posar música relaxant i va seure al costat de la noia.

Ella li va explicar com li havia anat el dia, els assajos i les tensions que suportava. La Sunna aspirava a la perfecció i detestava fer res malament.

En Róbert estava content perquè la seva pasta havia estat un èxit. No era res de l'altre món, però era bona.

La Sunna es va posar dreta i li va agafar la mà.

—Amunt, amor meu —va dir—. A ballar.

Ell es va aixecar, la va agafar entre els seus braços i es van moure al ritme d'una lànguida balada sud-americana. Li va introduir la mà per sota el jersei i li va acariciar l'esquena amb les puntes dels dits. Va aprofitar per descordar-li els sostenidors amb un moviment fluid. N'era tot un expert.

—Ei, jove! —va dir ella, amb fingida indignació i els ulls afectuosos—. Què es pensa que fa?

—Aprofitar el temps que en Kjartan és amb el seu pare —va contestar en Róbert, i es van fer un petó llarg i intens. La temperatura entre tots dos va anar pujant, com la de la sala, i al cap de poc ja eren a l'habitació.

Per costum, en Róbert va tancar la porta i va córrer les cortines de la finestra que donava al jardí, però cap d'aquelles precaucions va impedir que al pis del costat se sentís que feien l'amor.

Quan hi va tornar a haver silenci, en Róbert va sentir el cop d'una porta, sufocat per la pluja incessant. El seu primer pensament va ser que era de la porta del porxo de la part de darrere de la casa.

La Sunna es va incorporar, alarmada, i el va mirar amb els ulls inquietos. Ell va intentar dissimular la por amb una demostració de fanfarroneria, es va posar dret i va anar a la sala despullat. Estava buida.

Però la porta de darrere estava oberta, i donava cops amb el vent. Va mirar ràpidament el porxo, només perquè no fos dit que no l'havia inspeccionat, i va tancar la porta ràpidament. Pel que ell va veure, hi podria haver hagut un regiment d'homes. No es distingia res en la foscor.

Va anar d'una habitació a l'altra, amb el cor bategant accelerat, però no hi havia cap intrús a la vista. Encara sort que en Kjartan no hi era.

I llavors va veure una cosa que no el deixaria dormir en tota la nit.

Va travessar la sala corrent, aterrit per la Sunna, mort de por que li hagués passat alguna cosa. Va entrar al dormitori aguantant la respiració i la va trobar asseguda

al llit, posant-se una camisa. Li va somriure sense esma, incapaç d'amagar la preocupació.

—No passa res, amor —va dir ell, amb un tremolor a la veu que esperava que no es notés—. Quan he tret les escombraries m'he deixat la porta oberta, no s'ha tancat del tot —va mentir—. El vent juga males passades, ja ho saps. No et moguis, que et portaré alguna cosa per beure.

Va sortir ràpidament de l'habitació i va netejar d'una revolada el que havia vist.

Esperava haver fet bé no dient a la Sunna que hi havia aigua a terra, i empremtes molles de l'intrús que s'havia refugiat de la pluja. El pitjor era que no s'aturaven allà, a la porta de darrere. El rastre arribava fins a la porta del dormitori.